

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום רביעי כ' כסלו תשפ"ב | דף היומי בבלי: תענית יב | דף הכולל: ביצה לו.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תרס"ב עד סימן תרס"ג סעיף ב'.
מוסר: חובת השמירה - פרק י"ד מאות ז' "הרואה את אנשי מקומו" עד "ואודות השקר".
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבחינה פרק ג' 'והחכם המבין' עד פרק ד' 'והשביעית'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

השי"ס שהציל דורות - סיפור מרטיט שסופר לפני כשבועיים בשמו של גאב"ד אנטוורפן שליט"א | מרגש:
מדוע ערכו מתפללי מנין בבית שמש קידוש לזכרו של חייל יהודי שנהרג לפני 104 שנים? | 2279

הסיפור היומי

כאשר התקרבו לאחד הדוכנים, הזדעקה האשה
בבהלה... "מה קרה!?!!" - שאלה בעלה. "האם
אינך רואה!?!!" השיבה לו בהתרגשות והראתה לו
באצבעה על השלחן העשוי מ...כרכי ש"ס!!

השי"ס שהציל דורות - סיפור מרטיט שסופר לפני כשבועיים בשמו של גאב"ד אנטוורפן שליט"א

הרי אתה יודע היטב את מצב היהודים כיום, עוד מעט ולא יסאר
כאן זכר מיהודים. ידידי היקר! היינו שכנים טובים במשך שנים
רבות, אבל עכשיו, לאור המצב, אתה יכול עוד לברוח, אבל שמע
נא לעצתי, הנני מוכן להציל את אחד מילדיך, להסתירו בבית, אך
תנאי ברור הנני מתנה עמך, שתתן לי תמורת זה את 'ביתך', את
קורת גג שעל ראשך, במתנה גמורה...!!!

"נו", חושב לעצמו ר' הערש, "שיקח את הבית, שיקח מה
שהוא רוצה, העיקר שאשאר אני או לפחות אחד מבני ביתי בחיים.
אין הזמן מוכשר לחשוב אפילו על בית ודירה, כאשר חיי האדם
תלויים מנגד".

"ואיזה ילד תרצה לקחת?", שאל ר' הערש. "את הילדה
רייזל'ע", הגיעה מיד התשובה מהשכן הגוי, בלא פקפוק. נראה
שכבר היה מוכן בדעתו ובתשובתו מבעוד מועד. והוסיף: "היא
כבר בת 12 שנים, ותהיה לנו תועלת רבה ממנה, היא תוכל לבשל,
לנקות, לכבס, לסדר, ובעצם מה לא, יש לה שתי ידיים ימניות...".
"אולי תוכל לקחת, להציל, עוד אחד מילדיי?!", שאל אותו ר'

השנה היא שנת תרצ"ט לפ"ק, בעיר הגדולה לאלקים 'קראקא'.
עד לפני כמה חדשים הסתובבו כאן היהודים בקומה זקופה, דורי
דורות חיו כאן יהודים יראים ושלמים גדולים וגאונים מאורי בית
ישראל, חסידים ואנשי מעשה, והיא היתה עיר ואם בישראל, אבל
עכשיו הרוחות השתנו, עננים שחורים התפרסו על פני קראקא
ופולין, כבר מריח ריח מלחמה, הרשע היטלר ימ"ש כובש עוד עיר
ועוד עיר, וכבר מתקרב לקראקא. הדייטשן [הגרמנים] הארורים
מקימים עוד גיטו ועוד גיטו הידועים לשימצה.

בעיר קראקא גר יהודי אחד בשם ר' הערש, בית מבורך מלא
ילדים בליעה"ר, וביניהם נערה אחת בשם 'רייזל'ע'. מה חושב ר'
הערש לעת כזאת? מה מצב העיר? המצב לא טוב, יהודים נסים
ממקום למקום בזה אחר זה [אז עדיין היתה הזדמנות לברוח...].
וגם הוא עדיין מתלבט וחושב אם לברוח או לא.

ליד דירתו של ר' הערש התגורר גוי, ולמרבה הצער הילדה
רייזל'ע הסתובבה לא מעט בבית השכן הגוי ושיחקה עם בני
הבית. ויהי היום, והשכן פונה אל שכנו היהודי ר' הערש ואומר לו:

איננו יודעים במה זכה אותו הארי לוי, שעד היום, מאה וארבע שנים אחרי מותו, קוראים עדיין בספר התורה שנכתב לעילוי נשמתו מדי שבת בארץ ישראל. אך מעשה אחד שעשה נודע לנו...

שנכתב לעילוי נשמתו מדי שבת בארץ ישראל. אך מעשה אחד שעשה נודע לנו:

יומיים לפני שנהרג הוא שלח מכתב למערכת העיתון היהודי הנפוץ באנגליה ג'ואיש כרוניקל, בו העיד על שני יהודים שהם נהרגו בקרב, סיפר שהוא קבר אותם ומבקש שיפרסמו שהם נהרגו, שמשפחותיהם תדענה מכך, יתפללו ויגידו עליהם קדיש. המכתב פורסם בג'ואיש כרוניקל כחודש ימים אחר כך, בתוך כתבה ארוכה המספרת כי הארי לוי גם הוא כבר אינו בחיים ונהרג בקרב.

בשבת פרשת ויצא תשפ"ב, מאה וארבע שנים אחרי מותו, קראו בספר התורה הזה כמו בכל שבת כאמור, ולכבוד היארציט שלו שיחול ביום שישי ט"ו בכסלו, אמרו תפילת "קל מלא רחמים" לעילוי נשמתו, ובסיום התפילה ערכו קידושא רבה של משתתפי המנין בה סיפרו על פלאי ההשגחה. אכן אין כעמך ישראל! ("נר לשולחן שבת")

בשבת פרשת ויצא הוזמנתי להשתתף באירוע מרגש ומיוחד ברמת בית שמש במנין "חצרות" אותו ייסד ומחזיק גיסי הר"ר שלמה גולובנציץ בחניית ביתו.

במנין זה קוראים מדי שבת בספר תורה שנתרם על ידי משפחת מוריס, על עצי החיים של הספר קבועות לוחיות כסף, עליהן חרות באנגלית שהוא נתרם על ידי ג. לוי לזכרו של בנו הארי לוי שנהרג בקרב בצרפת ביום 15 כסלו 1765 (03 נובמבר 5156).

אחד ממתפללי המנין, ת"ח, ד"ר משה פינצ'וק החליט לברר מיהו. בתום תחקיר מעמיק חובק עולם נתברר הסיפור המרגש הזה: הארי לוי היה חייל אנגלי, קצין זוטור שנלחם במלחמת העולם הראשונה. הוא נהרג בקרב עקוב מדם בקמברי בצרפת, בו נהרגו 10,333 חיילים אנגלים. הוא לא זכה לבוא לקבורה. משפחתו במנצ'סטר כתבה ספר תורה לזכרו ותרמוהו לבית כנסת באנגליה. פלאי פלאות - איננו יודעים במה זכה אותו הארי לוי, שעד היום, מאה וארבע שנים אחרי מותו קוראים עדיין בספר התורה

סיפר לי ת"ח ומורה-הלכה, שהלך פעם בעיר מסויימת וגילה לפתע בד יפה במיוחד המונח על עץ... הוא התקרב למקום ולפליאתו הבחין שמדובר בעניבה. הוא החליט לברר כיצד היא הגיעה לשם...

עניבתו המהודרת מעליו, וקשרה למקום העירוב, וכך הכשיר את הלחי. לפי ההלכה, כדי לשוות לכך קביעות, צריך להשאיר את העניבה במקום העירוב, ולכן וויתר הרב ההוא על העניבה שהיתה כבר ענודה לו בצווארו.

ומה קרה אחר כך? שמעתי שהרב ההוא חלה רח"ל ב'מחלה' שתקפה אותו בגרונו ובצווארו, ולאחר זמן קצר יצא ממנה בניס-ניסים, עד כדי כך שגם הרופאים לא האמינו שהניסים הללו מתרחשים במציאות. אני תולה את הדברים האחד בשני. מי שמקריב עצמו למען השי"ת גם בדבר קטן, לכאורה, כמו עניבה הקשורה בצוואר, זוכה אחר כך לצאת ממחלה התוקפת אותו בצווארו.

(מתוך הספר שבת בשמחה, בעריכת הרב משה מיכאל צורן שליט"א)

שח הגר"י זילברשטיין שליט"א: מי שחושב שמסירות נפש למצוות, נעשית רק בדברים גדולים, טועה. לפעמים די בהקרבה קטנה מאוד של האדם למען השי"ת, וכבר יזכה האיש ההוא לשפע של סייעתא דשמיא.

סיפר לי ת"ח ומורה-הלכה, שהלך פעם בעיר מסויימת וגילה לפתע בד יפה במיוחד המונח על עץ... הוא התקרב למקום ולפליאתו הבחין שמדובר בעניבה. הוא החליט לברר כיצד הגיעה העניבה אל ענפי העץ, והנתונים שעלו בידו, היו מפתיעים.

היה זה המרא דאתרא, רבה של עיר גדולה בארץ ישראל, שבדק את העירוב בערב שבת, וכשהגיע למקום ההוא, התברר לו שחל פסול בלחי של העירוב, וצריך לקושרה.

כיוון שהיה זה זמן קצר לפני כניסת השבת, הוריד הרב את